

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΟ ΠΙΟΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛ

(ΤΟΥ SCMITH)

Ένας νεαρός υπηρέτης, ο Φλοριάν, άρρώστησε μιά μερα θαρειά, άπ' τó πολú πιóτó που έπινε συχνά και μεθóυσε.

— "Αν δέν κόψης έντελώς τó κρασί που πίνεις, τó εΐπε ó γιατρός που τόν έπισκέφθηκε, πρέπει νά ξέρης óτι θά πεθάνης πολú γρήγορα. Εΐσαι άκόμα πολú νέος και για τήν ηλικία σου τó πιότó εΐνε δηλητήριο, θάνατος..."

— Δυστυχώς, γιατρέ μου άποκρίθηκε ó Φλοριάν, εΐνε πειά πολú άργά για νά τó κόψω... Δέν μπορώ, δέν έχω τή δύναμη ν' άκολουθήσω τή συμβουλή σας... Έχα τόσο συνηθίσει τó κρασί, óστε δέν θά μπορέσω νά ζήσω αν δέν πιώ, κάθε μέρα, όλο αυτό τó μπουκάλι γεμάτο, όπως τó βλέπετε εκεί έπάνω στό τραπέζι.

Ο γιατρός γύρισε τó κεφάλι του, κύτταξε τó μπουκάλι και χαμογελώντας ξαναεΐπε στόν άρρωστο υπηρέτη:

— "Αν θέλεις νά μ' άκούσης όμως, θά ίδης óτι θά μπορέσης νά κόψης έντελώς αυτή τήν κακή συνήθεια τóυ πιότó, χωρίς μάλιστα νά τó καταλάβης... Άγριο που θά έλθω νά σέ ξαναϊδώ, θά σού έξηγήσω και τόν τρόπο..."

Πραγματικά τήν άλλη ήμερα ó γιατρός, ξαναπήγε στόν άρρωστο υπηρέτη, κρατώντας στό χέρι του ένα κουτί γεμάτο άπό μικρά-μικρά λευκά πετραδάκια.

— Λοιπόν άκουσε, τóυ εΐπε σοβαρά, δίνοντάς του τó κουτί μέ τά πετραδάκια. Κάθε πρωΐ που θά ξυπνάς θά ρίχνης και άπό ένα μικρό πετραδάκι στό μπουκάλι αυτό που θάζεις τó κρασί σου και ύστερα θά τó γεμίσης και θά τó πίνης, ό-

πως πάντα. Πρόσεξε όμως νά μη θγάλης κανένα πετραδάκι άπό μέσα. Θά ρίχνης κάθε μέρα άπό ένα, ως που νά γεμίσης τó μπουκάλι σου άπό τά πετραδάκια αυτά, που θά σέ... γιατρέψουν... Τί λές; Σύμφωνοι;

Ο νεαρός Φλοριάν νόμισε óτι τά λευκά αυτά πετραδάκια που τóυ έδωσε ó γιατρός, θά είχαν κάποια σπουδαία θεραπευτική ιδιότητα και πώς ρίχνοντάς τα μέσα στό κρασί του, θά τώπινε πειά χωρίς νά τόν βλάπτη. Υπάκουσε λοιπόν στην ιατρική αυτή συμβουλή και τήν έξετέλεσε κατά γράμμα.

"Ετσι κάθε πρωΐ, ρίχνοντας άπό ένα λευκό πετραδάκι μέσα στό μπουκάλι τóυ κρασιóυ, λιγώστευε, χωρίς νά τó καταλαβαΐνη, τήν ποσότητα τóυ άλκοόλ τóυ έπινε.

Στό τέλος, ύστερ' άπό λίγες ήμέρες, τó μπουκάλι του, γεμισμένο πειά ξως έπάνω άπό τά λευκά αυτά πετραδάκια τóυ γιατρού, δέν χωρούσε διόλου κρασί, κι' έτσι ó υπηρέτης, χωρίς νά τó νοιώτη, εΐχει κόψει τó πιότó και εΐχε ξαναβρή τήν ύγεια του..."

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, μιά μεγάλη άρκούδα ζούσε μέσα σ' ένα πυκνό και άγριο δάσος.

Δύο ιεαροΐ κυνηγοΐ, ó Φρέντ κι' ó Λουδοβίκος, όταν τó μάθπνε, τρίψανε τά χέρια τους άπό χαρά κι' εΐπανε μεταξύ τους:

— Δέν πρέπει νά χάνουμε καιρό! Τó δέρμα της άξιζει ένα σωρό λεφτά... Άς τρέξουμε νά τήν πιάσουμε προτού μās ξεφύγη..

Κι' άπό κείνη τήν ήμερα, μέ τά ντουφέκια των στό χέρι, παραμονεύανε ώρες όλόκληρες στό δάσος νά τήν ίδουνη νά περάση και νά τή σκοτώσουνε. Μόνο σαν νύχτωνε γυρίζανε στό κοντινότερο χωριό, για νά φάνε και νά κοιμηθóυνη.

Ένα θράδυ όμως γύρισαν κατάκοποι, στό πανδοχείο τóυ χωριóυ, χωρίς νά έχουνη ούτε ένα λεπτό στην τσέπη τους.

Μά κ' οΐ δυό τους δέν δώσανε σ' αυτό καμμιά σημασία. Ζητήσανε πίστωση άπ' τόν ξενοδόχο, και φάγανε όπως πάντα και καλύτερα και ήπιανε τά πιό άκριθά κρασιά.

— «Τó δέρμα της άρκούδας που θά πιάσουμε αύριο, λέγανε μέσα τους, μās φθάνει όχι μόνο νά πληρώσουμε τόν ξενοδόχο, μά και ν' άγοράσουμε όλο τó κα-

τάστημά του...».

"Ετσι άνοιχτήκανε άκόμα και τες άλλες μέρες σέ άλλα έξοδα, μέ τήν έλπίδα πώς τó δέρμα της άρκούδας που θά σκοτώνανε, θά τóυς έφερνε πολλά λεφτά...

Έπί τέλους, μιά μερα, καθώς παραμονεύανε, όπως πάντα, στό δάσος, εΐδανε ξαφνικά τó άγριο θηριο. νά ξεπετιέται μέσα άπό μιά λόχη και νά όρμήσει μέ μανία κατ' έπάνω τους.

Ο Φρέντ τά έχασε και αντί νά σκοπεύση, άφησε, άπ' τήν τρομάρα του τó ντουφέκι νά τóυ φύγη άπό τά χέρια του και για νά σωθή, σκαρφάλωσε έπάνω σ' ένα ψηλό δένδρο.

Ο Λουδοβίκος καλι, που κι' αυτός εΐχε χλωμιάσει άπ' τó φόβó του, πέταξε τó ντουφέκι του μακριά και ξαπλώθηκε άμέσως κάτω στό χώμα, άκίνητος, κάνοντας τόν πεθαμένο.

Η άρκούδα τόν πληθίασε τότε και τόν μύρισε, θάζοντας τή μούρη της έπάνω στό πρόσωπό του.

Σάν εΐδε όμως πώς εΐχε τά μάτια του κλειστά και δέν κουνιότανε καθόλου, τόν άφησε κι' έφυγε, γιατί ή άρκούδες ποτέ δέν πειράζουνε τóυς νεκρούς, ποτέ δέν τρώνε πτώματα.

"Όταν πειά δέν υπήρχε κανένας κίνδυνος και τó θηριο εΐχε χαθή, ó Φρέντ, έβγαλε τó κεφάλι του, μέσα άπ' τά κλαδιά και φώναξε στό σύντροφό του:

— Λουδοβίκε! Δέν μου λές; Τί σου εΐπε ή άρκούδα σ' αυτή, τή στιγμή που σ' άκούμπησε στό πρόσωπό σου τή μούρη της;

— Τί μου εΐπε; άποκρίθηκε εκείνος... Νά... Πώς πριν νά τή σκοτώσουμε κάναμε πολú άσχημα νά παζορέουμε τó δέρμα της.

— Καλά σου εΐπε! άποκρίθηκε τότε ó Φρέντ. "Άς πάμε τώρα νά οικονομήσου με χρήματα νά πληρώσουμε τόν ξενοδόχο κι' ως θυμώμαστε πάντα τή σοφή παροιμία: «Έ κ ε ΐ ν ο π ο υ δ έ ν έ χ ρ ε ι ς ά κ ό μ α ά π ο χ τ ή σ ε ι, δ έ ν π ρ έ π ε ι κ α ΐ ν ά τ ó λ ο γ α ρ ι ά ζ η ς σ ά ν ν ά τ ό χ η ς σ τ ó χ έ ρ ι σ ο υ...»

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ: Σήκω λοιπόν... Εΐνε δέκα ή ώρα! Δέν θά πās σήμερα σχολείο; Τί θά πóυνη σΐ μαθηταΐ σου,

Ο κ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Θά πóυνη: «Ο κ. καθηγητής εΐνε άρρωστος. Δώσε, Θεέ μου, νά τά τινάξη νά ήσυχάσωμε άπ' αυτόν τόν μελαΐ!...»